

HAYALLER ÜLKESİNDE BİR ŞANSLI KIZ

Güney Kore serüvenimin ilk noktası olan bu fotoğrafla başlamak istiyorum Kore’de geçen mutlu anılarıma. Çünkü yıllardır süregelen fanlığımın bir ödülü mü demeli ,yoksa dualarımın kabulü mü bilmiyorum ama hayatımda o gün olmasaydı eğer bu mutlu anılarımı da paylaşamazdım sizlerle.O halde hemen başlıyorum.

İlk fotoğrafım 2014 yılında düzenlenen K-Lover Dream Festivalin’de çekilmiş olup dünyanın en şanslı 2 kızının mutluluktan havalara uçtuğu ama heyecandan da dilinin tutulduğu bir ana ait. Festivalin olacağını duyduğum ilk anda ‘Bu festival kesinlikle kaçmaz’ dedim ve o günü sanki hissetmişçesine heyecanla beklemeye başladım. Çünkü bu muhteşem festivalde Kore’ye yani hayaller ülkesine seyahat çekilişi vardı ve bu benim en büyük hayalimdi.İyi ki de festivale katılmış ve o gün yüzlerce insanın bulunduğu bu festivalin şanslı kızı ben olmuşum.

O müthiş gün gelip çattığında festival boyunca fanlığımızın son damlasına kadar eğlenmiştik ve sonunda beklenen o heyecanlı an gelmişti.2 kişiye hediye edilecek olan Güney Kore seyahatinin 1. şanslısı belli olmuş sıra ikinciye seçmeye gelmişti. Salonda herkes sessiz ancak içinden delicesine dua ederek son şanslının isminin çekilmesini beklerken Kore Büyükelçisi elini yüzlerce fanın isminin yazılı olduğu fanusa daldırması son şanslı ismi çekmişti bile. Ve o an... Kalbim yerinden çıkacak gibi olmuş, dünya olduğundan bin kat daha hızlı dönmeye başlamıştı. Çünkü her gün her gece dualar ettiğim hayallerime kavuşmuştum işte. Sahneye nasıl koştum ve o basamakları nasıl çıktım bilmiyorum ama büyükelçiye ‘Kamsahamnida’ diye defalarca teşekkürlerimi sunduğumu çok iyi hatırlıyorum. İşte o muhteşem gün belki insanlık için küçük ama Kübra Ekren için kocaman bir hikaye başlamıştı.

Günler günleri kovalarken tüm işlemlerimi tamamlamıştım ve sıra o büyük günü beklemeye gelmişti. Tarih 28 Kasım 2014 ü gösterdiğinde sonunda hayallerimin ülkesi Güney Kore’ye gitmek üzere uzun bir yolculuğa çıkmış 29 Kasım sabahı ise Seul İncheon Havalalanına iniş yapmıştım. Bazen hayatta anlamlı ve güzel tesadüfler olur ya. İşte benimde hayatımın en güzel tesadüfü Güney Kore’ye gittiğim günün doğum günüm olmasıydı .O gün aynı zamanda geçirmiş olduğum en güzel doğum günüydü ve almış olduğum en güzel hediyeydi elbette.

Havaalanında güler yüzlü rehberimizin bizi karşılamasından sonra 7 saatlik bir yolculuk daha yaparak Busan'a ulaşmıştık. İlk durağımız Busan Jagalchi Balık Pazarı olmuştu ve gayet iddialı bir başlangıç yaptığımızı düşünmüştüm. Çünkü tahmin edersiniz Güney Kore ile kültürlerimiz konusunda birçok benzer noktalarımız olsa da yemek kültürlerimiz oldukça farklı. Gördüğümüz deniz canlıları bizi hayrete düşürürken ,o egzantirik canlıların satıcıları olan teyzeler yani daha tatlı bir ifadeyle ajummalar suratımızdaki ifadeleri izlerken oldukça eğleniyorlardı. Pazarda dolaşmaya devam ederken arkamızdan bir ajummanın seslendiğini duydum. Kendisine döndüğümde beni işaret ederek çağırdığını farkettim. Merakla koşarak yanına gittim. Yüzüme odaklanmış bir şekilde gülümseyerek 'Miss Kore' diye bir çok kez tekrarladı. O an ajummanın samimiyetinden dolayı içimden ona sınıksız sarılmak gelmişti. Doğrusunu söylemek gerekirse ilk başta söylemeye çalıştığım şeyi anlayamamıştım. Ama neyse ki rehberimiz hemen yardımına koştu ve ajummanın tercümanlığını yaparak bana: 'Seni çok güzel bulmuş ve Miss Korea diyerek bunu ifade ediyor'dedi . O an ki mutluluğumu ve sevincimi nasıl sözlere dökebilirim bilmiyorum ama bunca yıldır dizilerde izlediğimiz ajumma karakterlerinin genelde sinirli olduğuna dair tabularım tamamen yıkılmıştı ve ilk günüm böyle mutlu başlamıştı. Çat pat Korecem ile ajummaya teşekkürlerimi sunup oradan ayrıldım. İleride şans yine bana güler de Güney Kore'ye tekrar gidebilirim eğer o ajummayı bulup bu sefer ben ona 'Miss Korea' diyerek kocaman sarılacağım.

Balık pazarında yaşadığım bu mutlu anıdan sonra ilk gecenin yorgunluğundan olsa gerek derin bir uyku çekmiş, 2. günün sabahında heyecanla uyanmıştım. Rehberimiz sıradaki gezimizin, ülkemizde Kore denilince belki de akla ilk gelen şey olan Kore Savaşı'nın muhteşem yürekli şehitlerini ziyaret etmeye geldiğini söylemişti. Şehitliğe girdiğimiz ilk andan itibaren o büyülü hava sizi öyle bir sarıyor ki kendinizi başka bir ülkeden ziyade kendi vatanınızdaymış gibi hissediyorsunuz. Gökte bayrağımız dalgalanırken, toprağın altında yatan yüzlerce şehit sanki ziyaretinizi dört gözle bekliyormuş ve attığınız her adımı özlemlerle izliyormuşcasına bir his oluşuyor içinizde.

Tarih boyunca askerlerimiz birçok savaşta yer almasına rağmen ben Kore Savaşı'nın farklı bir yeri olduğunu düşünmüşümdür hep. Çünkü vatanınızdan kilometrelerce uzakta bir başka ülke için binlerce Koreli askerle birlikte kardeşçe ve mertçe savaşıyorsunuz. Bu karmaşık duygularla bir savaşa katılmanın da her yiğidin harcı olmadığını düşünenlerdenim. Gezi boyunca bu konular aklımı kurcalarken bir yandan da Kore halkının bu büyük fedakarlık öyküsüyle ilgili gerçekten ne düşündüğünü merak etmişim. Neyse ki merakım fazla sürmeden bu sorular cevabını çok net bir şekilde bulmuştu. Busan ve Seul olmak üzere 7 gün süren gezim boyunca Kore insanıyla her konuşmam da onların 'Nereden geldiniz?' sorusuna 'Türkiye' diye cevap verdiğimde insanların gözlerinde minnetten doğan o parıltıyı görmek ve ellerini kalplerine götürerek söyledikleri 'Siz olmasaydınız biz de olmazdık' sözlerini duymak inanın paha biçilemez bir duyguydu.

Gezimizin 3. Gününde sıra Koreli ünlülerin yazın ve önemli günlerde akın ettiği Sundae plajını görmeye gelmişti. Sanki yıllardır hayranlıkla izlediğim dizilerin baş kahramanı ben olmuştum. İzlediğim olaylar ve sahneler birer birer gözümde canlanıyordu. Havanın yaklaşık 5 derece olduğu Sundae plajında sahil boyunca böyle hayallere dalmış yürürken birden birkaç gencin o soğukta ayakları çıplak vaziyette bir şeyler söyleyerek denize doğru zıplaya zıplaya ilerlediklerini gördüm. Başta anlam veremediğim bu tatlı oyunu yaklaştıkça çözmeye başlamıştım.

Kore fanları iyi bilir 'KAİ BAİ BO' oyununu. Dizilerde gençler bir iddiaya girdiklerinde veya herhangi bir şeye başlangıç yaptıklarında hemen ellerini kaldırıp "KAİ BAİ BO" diyerek kazananı ve kaybedeni belirler. Bizim ülkemizdeki söylenişini eminim sizler de çoktan buldunuz bile .Evet doğru cevap 'Taş Kağıt Makas'. İşte bu gençler de "KAİ BAİ BO" oynayarak suya ilk giren olmamak için olabildiğince çabalıyordu. Yanlarına yaklaştığımı ve izlediğimi fark edince beni de oyuna çağırdılar .Ne kadar bu eğlenceli arkadaş grubuna katılmak istesem de maalesef tekliflerini kabul edemedim. Çünkü tahmin edersiniz ki o soğukta çıplak ayakla suya girmek pek de göze alınası bir durum değil ve herhalde bu güzel gezide hasta olmak isteyeceğim son şey olurdu. Bu güzel tekliften sonra gençler oyuna devam etmiş ve oyun sırasında kimisi bazen kayıp kuma düşmüş bazen de birbirlerini iterek oyunu daha da eğlenceli hale getirmişlerdi. O gün böyle sıcakkanlı insanlara rastlamak ve bu güzel oyunu izlemek dostluğa dair duyguların ne kadar değerli olduğunu bir kere daha hatırlatmıştı bana.

3. günün sonunda Busan'daki gezimizi tamamlamış Seul'e yani hayaller şehrine sonunda ulaşmıştık.4. ve 5. Günleri Kore'nin tarihi kültürünü yansıtan gezilere ayırmış ,müzeleri ve sarayları gezmiştik. Kalan günlerde ise Güney Kore'nin teknolojisini keşfetmek istemiştik. Ancak o günlerde ben de dahil tur ekibimizde var olan enteresan bir durum farkettilik. Gün içerisinde nereye dokunsak hepimizi ufakta olsa elektrik çarpmaya başlamıştı. Arkadaşlarımıza dokunmaya dahi korkar olmuştuk ,bir şey alıp verirken bile temas kurmaktan çekiniyorduk. Eşyaları yere koyup öyle alıyorduk birbirimizden. Hepimizi hayrete sokan bu duruma anlam veremezken bir gün Dongdaemun Led Gül bahçesinde elektrik ile aydınlatılmış gülleri hayranlıkla izlerken bir arkadaşımız çiçeklere dokunmuş, kendisini elektrik çarpmış ve canı fena yanmıştı. Durum böyle süregelirken ben de daha fazla dayanamamış, mühendis kişiliğimi devreye sokup çözümler aramaya koyulmuştum. Belli ki hepimiz statik elektrik yüklenmiştik ve toprağa dokunmamız gerekiyordu. Arkadaşlarıma durumu izah ettim ancak başta beni biraz yadırgamışlardı. Plazaların ve teknolojinin yoğun olduğu şehirlerde toprak bulmak oldukça zordur. Ancak aramalarım sonucunda fazla uzun sürmeden bulduğum ilk toprak parçasına ellerimi yapıştırdım. Arkadaşlarım da durumun çaresizliğiyle dayanamayıp ellerini benim gibi toprağa yapıştırmış böylece hepimiz vücudumuzdaki tüm statik elektrikten kurtulmuştuk. Sebebini bir türlü anlayamadığımız ve gezimizin küçük nazarı olarak nitelendirdiğimiz bu elektrik çarpması olayını şimdilerde ne zaman yaşasam aklıma trajikomik olan bu anımız gelir ☺

7 gün boyunca gezmeye doyamadığım ve tarifi mümkün olmayan duygularla ayrıldığım hayaller ülkesindeki şanslı kızın anılarını burada sonlandırırken şunları da sizlere ifade etmek istiyorum. Atalarımızın miras bıraktığı bu güzel dostluğun ve gösterilmiş büyük fedakarlığın yüreklerde yeniden canlandırılmasını ve genç gönüllerin birleştirilmesini sağlamak Türk ve Güney Kore gençleri olarak bizlere düşer diye düşünüyorum. Bu iki ülkenin kardeşlik bağının ilelebet sürmesi dileğiyle ..

